

Sygn. akt VII Pa 118/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16.09.2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Jacek Pluta

Sędziowie: SO Monika Kiwiorska- Pająk, SO Joanna Sawicz (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Dorota Kaźmierczak-Binder

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 16.09.2013 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa Publicznej Szkoły Podstawowej w O.

przeciwko W. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 26.06.2013 r. sygn. akt IV P 1/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 26.06.2013r. zasądził od pozwanego W. Ł. na rzecz strony powodowej Publicznej Szkoły Podstawowej w O. kwotę 3.773,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5.01.2013r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie postępowanie umorzył, a nadto zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 288 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy swoje orzeczenie oparł o następująco ustalony stan faktyczny.

Pozwany zawarł ze stroną powodową umowę o pracę w dniu 1.09.1981r. na stanowisko nauczyciela, a następnie od 1.09.1991r. do 6.04.2005r. zajmował stanowisko dyrektora Publicznej Szkoły Podstawowej w O.. Dnia 6.04.2005r. Burmistrz S. wystosował do pozwanego pismo, z treści którego wynikało, że na podstawie art. 26 ust 1 pkt 3 ustawy Karta Nauczyciela stwierdza wygaśnięcie stosunku pracy z pozwanym z dniem 6.04.2005r. wobec prawomocnego skazania za przestępstwo z art. 178 a§1 k.k. popełnione umyślnie. Wyrokiem z dnia 20.01.2011r. sygn. II K110/09 Sąd Rejonowy w Świdnicy, uznał pozwanego za winnego tego, że w okresie od 18 listopada 2003r. do 31 maja 2004r. w O.

działając w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru w imieniu Publicznej Szkoły Podstawowej w O., pełniąc obowiązki jako jej dyrektor, przekroczył swoje uprawnienia, czym działał na szkodę interesu publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, że jako funkcjonariusz publiczny użył za autentyczne fikcyjne umowy zlecenia nr (...) z dnia 18.11.2003r. , nr (...) z dnia 18.12.2003r. oraz nr (...) z dnia 5.05.2004r. o zatrudnieniu na stanowisku palacza S. B. przedkładając je w Biurze (...) w S., czym wprowadził w błąd urzędników (...) w S. co do faktu zatrudnienia w Publicznej Szkole Podstawowej w O. S. B. w okresie wynikającym z przedłożonych umów, doprowadzając przez to do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Gminę S. i uzyskując korzyść majątkową w kwocie 3 775,61 zł. W pozostałym zakresie Sąd uniewinnił W. Ł. od postawionych mu zarzutów. Na skutek apelacji od w/w wyroku Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 31.05.2011r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W dniu 16.08.2012r. Sąd Rejonowy w Świdnicy wydał w sprawie II K 723/11 wyrok, w którym orzekł w zakresie wyżej opisanego czynu tak samo jak w wyroku z dnia 20.01.2011r. , a w pozostałym zakresie uniewinnił pozwanego od zarzucanych mu czynów. Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu apelacji oskarżonego wyrokiem z dnia 4.01.2013r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w zakresie kwoty 3.773,61 zł. należało uwzględnić, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzyć.

Sąd I-szej Instancji wskazał, że ustalając stan faktyczny oparł się przede wszystkim na informacjach zawartych w aktach osobowych pozwanego, natomiast zasadność roszczenia powoda wynika wprost z wydanego w sprawie karnej wyroku.

Z uwagi na prawomocność orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w sprawie II K 723/11 Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie ograniczył czynności dowodowe do analizy sprawy karnej, rozstrzygnięciem której jest związany z mocy ustawy. Sąd I-szej Instancji podniósł, że skoro Sąd w wyroku skazującym przyjął działanie umyślne powoda twierdząc, iż do czynu doszło „w ramach z góry powziętego zamiaru” to Sąd w niniejszej sprawie zgodnie z dyspozycją art. 122 k.p. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę odpowiadającej całości wyrządzonej szkody . O odsetkach orzekł na podstawie przepisu art. 481§1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zasądzając je od dnia 5.01.2013r. do dnia zapłaty. W zakresie pozostałej części roszczenia, Sąd postępowanie umorzył na podstawie art. 355§ k.p.c. wobec cofnięcia w tym zakresie. Orzeczenie o kosztach oparto o przepisy art. 98 §1 k.p.c.

Apelacje od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając wyrok w punkcie I, zarzucając mu:

- naruszenie art. 11 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie wobec związania wyrokiem wydanym w sprawie karnej zasadność roszczenia powoda wynika wprost z tego wyroku i nie uwzględnienie, że nie zachodzi tożsamość pomiędzy ustalonym przez Sąd w sprawie karnej pokrzywdzonym a powodem dochodzącym roszczenia w niniejszej sprawie;

- naruszenie art. 328 §2 k.p.c. poprzez brak wskazania i wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktów i dowodów, na których oparł się Sąd pierwszej instancji dokonując ustalenia podmiotu poszkodowanego ustalonym w wyroku karnym zachowaniem pozwanego, a w konsekwencji uniemożliwienie odczytania motywów zapadłego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia i prawidłowej jego kontroli.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu I wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie, a także zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowanie wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez pozwanego jest bezzasadna.

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu sprawy, podziela w całości stanowisko Sądu I-szej Instancji, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej wniesionego powództwa, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne (tak SN np. w wyroku z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; wyroku z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji, należy podnieść, że po pierwsze twierdzenia w zakresie naruszenia przez Sąd i-szej Instancji art. 328§1 k.p.c. są niezasadne, bowiem taki zarzut może być tylko wówczas uwzględniony, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Natomiast uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera zarówno wskazanie jaki stan faktyczny Sąd uznał za ustalony, w oparciu o jakie dowody oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Po drugie w niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, że pozwany został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 16.08.2012r. uznany za winnego tego, że w okresie od 18 listopada 2003r. do 31 maja 2004r. w O. działając w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru w imieniu Publicznej Szkoły Podstawowej w O., pełniąc obowiązki jako jej dyrektor, przekroczył swoje uprawnienia, czym działał na szkodę interesu publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, że jako funkcjonariusz publiczny użył za autentyczne fikcyjne umowy zlecenia nr (...) z dnia 18.11.2003r., nr (...) z dnia 18.12.2003r. oraz nr (...) z dnia 5.05.2004r. o zatrudnieniu na stanowisku palacza S. B., doprowadzając przez to do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Gminę S. i uzyskując korzyść majątkową w kwocie 3 775,61 zł. A zatem jego wina w zakresie popełnionego czynu, który stanowi uzasadnienie roszczenia strony powodowej, nie może także budzić żadnych wątpliwości i nie wymaga w tym zakresie jeszcze dodatkowych ustaleń dokonywanych przez Sąd Rejonowy. Zgodnie z treścią art. 11 zd.1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Sąd cywilny związany jest więc ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa, tj. okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Ponadto, jeżeli ustalenie wysokości szkody wynika bezpośrednio z ustalenia przedmiotu przestępstwa i stanowi jeden z elementów stanu faktycznego, to ustalenie takie jest dla sądu cywilnego także wiążące (wyrok SN z dnia 7 marca 1967 r., I CR 464/66, LEX nr 6122, oraz wyrok SA w Katowicach z dnia 27 kwietnia 1995 r., II Akr 59/95, OSA 1996, z. 9, poz. 35; por. także wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 60/09, LEX nr 550992). Stąd też powyższy wyrok przesądził zarówno kwestię winy pozwanego, jak i szkody oraz jej wysokości.

W niniejszej sprawie strona powodowa oparła swoje roszczenie o przepis art. 122k.p., w myśl którego, jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości. Stąd stroną legitymowaną do wytoczenia powództwa jest zakład pracy, co wnika wprost z uregulowań zawartych w art. 3 k.p. i art. 460§1 k.p.c. Dodatkowo na marginesie należy podnieść, że okoliczność ta nie budziła żadnych wątpliwości pozwanego w toku postępowania przed Sądem I-szej Instancji. Natomiast szkoła jako jednostka budżetowa nie posiada osobowości prawnej, co skutkuje, że w obrocie prawnym nie może występować samodzielnie. W myśl art. 34 a ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7.09.1991r. o systemie oświaty (Dz.U z 2004r., nr 256, poz. 2572 ze zm.) organ prowadzący szkołę lub placówkę sprawuje nadzór nad jej działalnością w zakresie spraw finansowych i administracyjnych, z uwzględnieniem odrębnych przepisów; w szczególności nadzorowi temu podlega prawidłowość dysponowania przyznanymi szkole lub placówce środkami budżetowymi oraz pozyskanymi przez szkołę lub placówkę środkami pochodzącymi z innych źródeł, a także gospodarowania mieniem. Jednocześnie to dyrektor szkoły dysponuje środkami określonymi w planie finansowym szkoły i ponosi odpowiedzialność za ich prawidłowe wykorzystanie – art. 39 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy. A zatem, wbrew stanowisku pozwanego, to szkoła dysponując określonymi środkami w istocie ponosi szkodę w sytuacji, gdy środki te zostaną na skutek przestępstwa rozdysponowane – sprzeniewierzone przez dyrektora tej szkoły.

Z tych też względów, Sąd uznał apelację za bezzasadną i oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c.